

Sygn. akt VI GC 396/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Harmata

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Stafska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: M. S.

przeciwko: (...) Spółce z o.o. w N.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z o.o. w N. na rzecz powoda M. S. kwotę 48.513,46 zł (czterdzieści osiem tysięcy pięćset trzydzieści złotych 46/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 14 listopada 2013r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.846,96 zł (dwa tysiące osiemset czterdzieści sześć złotych 96/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 396/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 listopada 2014r.

Pozwem wniesionym w sprawie powód M. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. (...) sp z o.o. w N. kwoty 86 901, 28 zł wraz z ustawowymi od dnia 14 listopada 2013r.(sprezycowanie na rozprawie w dniu 4 czerwca 2014r.) do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powyższego podał, że w ramach działalności swojego przedsiębiorstwa zawarł z pozwanym umowę użyczenia dwóch autokarów stanowiących jego własność. Pozwany zgodnie z § 5 umowy zobowiązany był do ponoszenia kosztów używania rzeczy. Powód udostępnił wskazane w umowie autokary pozwanemu, pozwany zaś wykorzystywał je w swojej działalności, jednak kosztów związanych z używaniem rzeczy nie pokrył. W dniu 12 sierpnia 2013 r. powód przesłał na adres pozwanego wezwanie do zapłaty załączając notę księgową nr (...) wraz zestawieniem kosztów. W odpowiedzi pozwany wskazał, iż wszelkie koszty związane z realizacją umowy między stronami zostały uregulowane. Kwota objęta żądaniem pozwu wynikała z załączonych do pozwu faktur o łącznej kwocie 129.671,50 zł netto pomniejszonej o kwotę 40.245,64 zł (refaktury) oraz przy odliczeniu należności na rzecz pozwanego w kwocie 2.524,28 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. Jednocześnie pozwany wniósł o przekazanie sprawy do dalszego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T. prowadzącego sprawę I Ns 695/12 na zasadzie art. 618 § 2 kpc.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż strony wiązała umowa mocą której powód przekazywał pojazdy do dyspozycji pozwanej wyłącznie w celu umożliwienia mu prowadzenia działalności przewozowej na którą nie miał licencji. Wszystkie koszty objęte pozwem dotyczą wyłącznie działalności gospodarczej powoda i nie mają nic wspólnego z kosztami związanymi z użytkowaniem rzeczy przez pozwaną. Spośród faktur wystawionych przez powoda faktury numer (...), dotyczą wyjazdów, za które pozwana zapłaciła łączną kwotę 42.336 zł netto. W czasie obowiązywania umowy pozwany wystawiał faktury za przejazd busem i busem z przyczepą, które były przez pozwaną uregulowane. W okresie objętym pozwem pozwany wykonywał szereg usług przewozu autokarami na rzecz innych niż pozwana podmiotów. Wszelkie koszty, które pozwana poniosła w związku z umową użyczenia były refakturowane i zapłacone. Koszty wynagrodzenia i ZUS kierowców regulowała umowa o współpracy z dnia 6.12.2011r. na mocy której powód miał te koszty pokrywać.

Pozwana ponadto podniosła, iż zarówno udziały w firmie (...) sp z o.o. jak i przedsiębiorstwo (...) w N. są przedmiotem majątku wspólnego M. S. oraz D. S. prezesa zarządu pozwanej o podział którego toczy się postępowanie przed Sądem Rejonowym w T.w sprawie o sygn.. akt I Ns 695/12. Tym samym zgodnie z dyspozycją 618 kpc sprawa niniejsza winna zostać przekazana do dalszego rozpoznania Sądowi prowadzącemu to postępowanie.

Pismem z dnia 15 maja 2014r. powód wskazał, iż umowa użyczenia została zawarta w dniu 18 czerwca 2012r. a wyrok w sprawie orzekającej rozwód pomiędzy stronami zapadł w dniu 21 czerwca 2014r. tak więc cała realizacja umowy przypadła na okres po rozwodzie. Umowa o współpracy handlowej z dnia 6 grudnia 2011r. dotyczy obsługi pojazdów innych niż objęte umową użyczenia z dnia 18 czerwca 2012r.

W dalszej części postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska, przy czym powód pismem z dnia 26 sierpnia 2014r. wskazał, które należności z zestawienia kosztów stanowiącego załącznik do noty księgowej z dnia 29 lipca 2013r. 1/07/2013 zostały objęte refakturami zapłaconymi przez pozwaną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I Strony niniejszego sporu w ramach współpracy zawarły następujące umowy:

1. 1 września 2006r. - umowa o współpracy

Przedmiotem niniejszej umowy było świadczenie wzajemnych usług przewozu, na jej podstawie pozwany A. (...) sp z o.o. udostępniał powodowi M. S. dwa samochody: M. (...) nr rej. (...) i B. Futura nr rej. (...), zaś M. S. zobowiązywał się do wyznaczenia pracowników do kierowania tymi pojazdami dla potrzeb działalności gospodarczej prowadzonej przez A. (...) sp z o.o.

(dowód: umowa karta 178 -179)

Niniejsza umowa **nie dotyczyła** pojazdów objętych umową użyczenia stanowiącą podstawę dochodzonego roszczenia w niniejszym pozwie, obejmowała bowiem zupełnie inne pojazdy i na jej podstawie to nie powód ale pozwana udostępniała powodowi autokary

2. 1 lutego 2007r. - umowa najmu środków transportu zawarta pomiędzy pozwanym A. (...) sp z o.o. jako najemcą, a powodem M. S. jako wynajmującym.

Przedmiotem najmu na podstawie tej umowy były 2 autokary S. I. oraz B. Futura, strony ustaliły stawkę najmu za autokar S. I. w wysokości 3 zł za każdy przejechany kilometr, za autokar B. Futura w wysokości 3,50 zł za każdy przejechany kilometr. (§ 2). Czynsz ten obejmował wszelkie koszty związane z zakupem paliwa, opłaty za postoje na parkingach, opłaty za użytkowanie autostrad, zezwoleń tranzytowych oraz materiałów eksploatacyjnych,

zawieranie umów ubezpieczeniowych oraz opłacanie należnych składek oraz zapewnienie do wynajmowanych autokarów kierowców z właściwymi uprawnieniami. Wszelkie te koszty pozostawały po stronie wynajmującego w ramach ustalonej stawki czynszu (§ 4). Umowa została zawarta na czas nieokreślony strony zastrzegły sobie prawo rozwiązania umowy za jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia lub z innym terminie za zgodą obu stron (§ 6).

(dowód umowa najmu karta 174 – 175)

3. **1 listopada 2008r.** - aneks do wyżej wymienionej umowy najmu, polegający na zmianie stawki czynszu za 1 km, co do autokaru S. I. w wysokości 3,50 zł, co do autokaru B. Futura – 4,00 zł

(dowód: aneks do umowy najmu karta 173)

4. **6 grudnia 2011r.- umowa współpracy handlowej**

Przedmiotem umowy było świadczenie usług przewozu osób. A. (...) sp z o.o. udostępnił powodowi M. S.: samochód M. (...) nr rej. (...) i autokar (...) Futura nr rej. (...) 79, M. S. zobowiązywał się do wyznaczenia pracowników do kierowania tymi pojazdami dla potrzeb prowadzonej działalności przez A. (...) sp z o.o.

(dowód: umowa karta 176 - 177)

Niniejsza umowa **nie dotyczyła** pojazdów objętych umową użyczenia stanowiącą podstawę dochodzonego roszczenia w niniejszym pozwie, obejmowała bowiem zupełnie inne pojazdy i na jej podstawie to nie powód ale pozwana udostępniła powodowi pojazdy.

5. **18 czerwca 2012r. - umowa użyczenia**

Przedmiotem użyczenia na podstawie tej umowy były 2 autokary- S. I. – rok produkcji 2002 nr rej. (...) - B. Futura – rok produkcji 2004 nr rej. (...). (§ 1). Strony ustaliły okres trwania umowy od 18 czerwca 2012 do 30 września 2012 (§ 4). Koszty używania rzeczy ponosić miał biorący w użyczenie na którym ciążył także obowiązek dokonywania niezbędnych napraw autokarów oddanych w użyczenie (§ 5).

(dowód: umowa z dnia 18 czerwca 2012 karta 19)

Niniejsza umowa stanowiła podstawę żądania pozwu.

Umową użyczenia z dnia 18 czerwca 2012r. strony zastąpiła dotychczas obowiązującą w tej mierze umowę najmu z dnia 1 lutego 2007r. (wraz z późniejszym aneksem). Umowa użyczenia z dnia 18 czerwca 2012r. stanowiła zmianę uprzednio obowiązującej umowy najmu z dnia 1 lutego 2007r. umowa użyczenia z dnia 18 czerwca 2012 została podpisana przez obie strony, a ważności jej i obowiązywania żadna ze stron nie kwestionowała. Na niniejsze wskazywało chronologiczne zestawienie zawartych umów, umowy te nosiły odmienny charakter, jak również odmiennie regulowały kwestie związane z ponoszeniem kosztów autokarów. Pierwsza z nich zawarta w dniu 1 lutego 2007r. stanowiła bowiem umowę najmu za stawkę ryczałtową za kilometr ponoszona przez pozwanego A. (...), mieszcząc w ryczałcie wszelkie koszty, druga z nich zawarta w dniu 18 czerwca 2012r. stanowiła umowę użyczenia na podstawie której pozwany A. (...) obowiązany był ponosić koszty używania rzeczy. Zważywszy na powyższe, umowy te dotycząc tego samego przedmiotu (tożsamy autokarów) ze względu na odmienny ich charakter i rozbieżności nie mogły obowiązywać jednocześnie lub uzupełniać się.

II Umowa z dnia 18 czerwca 2012r. była realizowana przez strony.

W sprawie nie było kwestionowane przez pozwaną iż używała autokarów S. I. i B. Futura, była zresztą do tego uprawniona na podstawie wyżej wymienionej umowy. W związku z realizacją tej umowy i korzystaniem z autokarów przez pozwaną powód poniósł następujące koszty:

<i>Dostawca</i>	<i>Nr faktury</i>	<i>Wartość netto</i>
(...). M. T. s.c	(...)	161,79
(...) SA	(...)	450
(...) Sp. Z o.o.	(...)	6.405,16
(...) z M. W.	28/07/12/C	3.600
Generalna Dyrekcja Dróg Kraj. i Autostrad	(...)	83,04
(...)	(...)	178,56
(...) S.	(...)	178,86
(...) SA	(...)	681,63
(...) Sp. z o.o.	(...)	23.064,62
Generalna Dyrekcja Dróg Kraj. i Autostrad	(...)	346,34
(...) Sp. z o.o.	(...)	27.331,81
Stacja Paliw Napędowych (...)	(...)	513,28
Generalna Dyrekcja Dróg Kraj. i Autostrad	(...)	263,45
Stacja Paliw Napędowych (...)	(...)	406,50
(...). M. T. s.c	(...)	161,79
(...) SA	(...)	108,96
(...) SA	(...)	1.626,02

PPHU (...) Sp. Z o.o.	(...)	1.056,94
(...) Sp. z o.o.	(...)	12.712,22
Generalna Dyrekcja Dróg Kraj. i Autostrad	(...)	286,89
(...) SA	(...)	2.579,85
(...) SA	(...)	2.256,45
ŁĄCZNIE		84.454,16

Powód w dniu 29 lipca 2013r. wystawił pozwanej notę nr (...) obciążając ją kwotą 129.671,50 tytułem kosztów używania autokarów S. I. i B. Futura wg załącznika do noty, wzywając ją do zapłaty należności w terminie 7 dni.

(dowód: nota księgową wraz z zestawieniem k- 11-13 oraz faktury powołane w tabeli).

Nota ta jednak, a w szczególności dołączone do niej zestawienie kosztów używania autokarów nie dotyczyła w pełnym zakresie kosztów używania autokaru S. I. i B. Futura (umowa z dnia 18 czerwca 2012r.). Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał bowiem na powodzie , wobec zaprzeczenia niniejszemu przez pozwaną i w ocenie Sądu powód podolał niniejszemu częściowo tj. w zakresie ujętym w w/w tabeli. Sąd bowiem przeanalizował dołączone do pozwu faktury i deklaracje ubezpieczeniowe k- 20-83 i uznał, te koszty- faktury deklaracje ubezpieczeniowe- z których treści wynikało wprost iż są to koszty związane z pojazdami objętymi umową użyczenia z dnia 18 czerwca 2012r. (powołano wprost bądź S. I. oraz B. Futura). W przypadku faktur z których nie wynikało wprost i jednoznacznie powyższe Sąd należności z nich wynikających nie uwzględnił, także mając na uwadze zeznania świadka K. M., który stwierdził, iż sporządzając przedmiotową notę opierał się jedynie na wyjaśnieniach kierowców i swoim doświadczeniu (k- 264). Niniejsze zeznania dla uwzględnienia tych należności nie były wystarczające jako zbyt ogólne i nieprecyzyjne. Ponadto zeznania tegoż świadka nie zostały poparte żadnym innym dowodem, w szczególności koniecznym w ocenie Sądu w tej mierze, dowodem z opinii biegłego mającego wiadomości specjalne, a tym samym który mógłby dokonać weryfikacji prawidłowości sporządzenia przedmiotowej noty w zakresie weryfikacji wymienionych w zestawieniu i przedłożonych faktur tj. czy koszty wynikające z faktur pozostają w związku czy też nie z używaniem autokarów S. I. i B. Futura. Okoliczność ta była kwestionowana przez pozwanego już w odpowiedzi na pozew i zarzut ten konsekwentnie podtrzymywany był w całym toku postępowania. Niniejsze było istotne również z tego powodu , iż powód w tym czasie posiadał i korzystał również z innych pojazdów (zeznania świadka K. M. k- k-263-288). Sąd nie uwzględnił również ujętego w zestawieniach wynagrodzenia i ZUS kierowców. W tym zakresie powód poza ujęciem niniejszego w zestawieniach na okoliczności ich faktycznego poniesienia w wysokości wskazanej nie przedstawił żadnych dowodów w postaci dokumentów tj. umów, przelewów, dokumentacji księgowej i kadrowej. Okoliczność wynikająca z zeznań K. M. i powoda tj., iż kierowcy ci świadczyli pracę w autobusach użyczonych była niewystarczająca dla obciążenia pozwanej z tego tytułu konkretną kwotą wskazaną w zestawieniu.

III Strony dokonały rozliczeń związanych z umową z dnia 18 czerwca 2012r. częściowo.

Część kosztów wydatkowanych przez powoda jako koszty używania autokarów S. I. i B. Futura zostało ujętych w fakturach wystawionych przez powoda, a obciążających pozwanego. W tym zakresie zostały wystawione w dniu 31 lipca 2012 r. następujące faktury:

1. F (...) na kwotę 6405,16 zł netto tytułem refaktury kosztów paliwa do umowy z dnia 18 czerwiec 2012r.
2. F (...) na kwotę 6659,54 zł netto tytułem refaktury zakupu części zamiennych do umowy z dnia 18 czerwca 2012
3. F (...) na kwotę 516,32 zł netto tytułem refaktury opłat V. za lipiec 2012 do umowy z dnia 18 czerwca 2012
4. F (...) na kwotę 3600 zł netto tytułem refaktury należności za holowanie autokaru
5. F (...) na kwotę 23 064,62 zł netto tytułem refaktury kosztów paliwa do umowy z dnia 18 czerwiec 2012.

Powyższe kwoty zostały zapłacone przez pozwaną.

(dowód: faktury wraz z dowodem zapłaty k- 14 18 oraz 163- 172).

Wpłaty te zostały dokonane na następujące należności z zestawienia do noty księgowej w zakresie uwzględnionych przez Sąd:

Dostawca	Nr faktury	Wartość netto	R.
(...). M. T. s.c	(...)	161,79	
(...) SA	(...)	450	
(...) Sp. Z o.o.	(...)	6.405,16	(...) – kwota 6.405,16
(...) 2 M. W.	28/07/12/C	3.600	(...) – kwota 3.600
Generalna Dyrekcja Dróg Kraj. i Autostrad	(...)	83,04	
(...)	(...)	178,56	
(...) S.	(...)	178,86	
(...) SA	(...)	681,63	
(...) Sp. z o.o.	(...)	23.064,62	(...) – kwota 23.064,62
Generalna Dyrekcja Dróg Kraj. i Autostrad	(...)	346,34	(...) – kwota 635,07 (wpłata obejmuje doliczony podatek VAT)
(...) Sp. z o.o.	(...)	27.331,81	

Stacja Paliw Napędowych(...)	(...)	513,28	
Generalna Dyrekcja Dróg Kraj. i Autostrad	(...)	263,45	
Stacja Paliw Napędowych (...)	(...)	406,50	
(...). M. T. s.c	(...)	161,79	
(...) SA	(...)	108,96	
(...) SA	(...)	1.626,02	
PPHU (...) Sp. Z o.o.	(...)	1.056,94	
(...) Sp. z o.o.	(...)	12.712,22	
Generalna Dyrekcja Dróg Kraj. i Autostrad	(...)	286,89	
(...) SA	(...)	2.579,85	
(...) SA	(...)	2.256,45	
ŁĄCZNIE		84.454,16	

Reasumując wpłaty dokonane na refaktury zostały rozliczone następująco:

1. vat nr (...) kwota 6.405,16 zł netto, 7.878,35 zł brutto – rozliczone F. poz. zestawienia 7
2. vat nr (...) kwota 6.659,54 zł netto, 8.191,23 zł brutto – rozliczone w fakturach nieujętych w tabeli uwzględnionych przez Sąd tj. poz. zestawienia 1,3,6,9,14,18 na kwoty:
 - netto 75,62 zł, brutto 93,01 zł,
 - netto 130,08 zł, brutto 160 zł,
 - netto 118,78 zł, brutto 146,10 zł,
 - netto 1.348,05 zł, brutto 1.658,10 zł,
 - netto 154,89 zł, brutto 190,51 zł,

3. vat nr (...) kwota 516,32 zł netto, 635,07 zł brutto – rozliczone w fakturze Generalne Dyrekcji na kwotę 346,34 zł (bez vat), tj. poz. zestawienia 27

4. vat (...) kwota 3.600 zł netto, 4.428 zł brutto – rozliczone w całości tj. poz. zestawienia 8

5. (...) kwota 23.064,62 zł netto, 28.369,48 zł brutto – rozliczone w całości tj. poz. zestawienia 20.

Należności objęte fakturą VAT nr (...) znajdowały swe odzwierciedlenie w fakturach nie ujętych przez sąd jako podstawa do zasądzenia roszczenia, z przyczyn podanych powyżej. Zapłata ich więc pozostawała bez wpływu na zakres i wysokość zasądzonego roszczenia. Fakt zapłaty ich przez pozwaną pozostawał w zakresie jej woli i wiedzy. Faktura VAT (...) została rozliczona z fakturami nie ujętymi w kwocie zasądzonej a to poz. 1,3,6,9,14,18, a brak było podstaw dla przyporządkowania tej wpłacie tytułu innego niż wskazany w refakturze. Na niniejsze nie pozwoliło ani zestawienie kosztów używania autokarów załączonego do noty obciążeniowej powoda skoro w okresie od 18.06.2012 – 31.07.2012 nie obejmowało ono innych kosztów za części zamienne, na inne pozycje ujęte w zestawieniu jako pokryte tą kwotą nie wskazał też pozwany, mimo że to na pozwanej jako wywodzącej skutek z zapłaty spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu. Skoro bowiem pozwana twierdziła, iż na należności objęte żądaniem pozwu dokonała wpłaty to winna była to udowodnić wskazując konkretne zapłacone należności objęte żądaniem pozwu. Niniejszego nie wykazała, ewentualne nadpłaty czy wpłaty nienależne nie są przedmiotem niniejszego postępowania, z tego tytułu pozwana nie zgłaszała zarzutu potrącenia, stąd Sąd nie był władny czynić samodzielnie ustaleń faktycznych w tym zakresie, które musiałyby poprzedzać takowe rozliczenie między stronami. W tym zakresie nie było zgłoszonego zarzutu procesowego (potrącenia) twierdzeń stron, ani dowodów.

Po odjęciu kwot zapłaconych z tytułu refaktur:

- 6405,16 z refaktury VAT nr (...)

- 346,34 z refaktury VAT nr (...)

- 3600 z refaktury VAT nr (...)

- 23.064,48 zł z refaktury VAT nr (...)

pozostawała kwota do zapłaty w wysokości **51 038,04 zł.**

Pismem z dnia 12 sierpnia 2013r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty objętej w/w notą i jednocześnie oświadczył, że o kwotę 2.524,58 zł należną pozwanej na podstawie pisma z dnia 16 lipca 2013 pomniejsza obciążenie pozwanej z noty księgowej. Stąd Sąd od kwoty 51 038,04 zł odjął kwotę 2 524,58 zł stosownie do oświadczenia powoda. Do zapłaty pozostawała więc kwota : **48 513, 76 zł.**

IV Współpraca stron nie ograniczała się jedynie do pojazdów objętych umową użyczenia z dnia 18 czerwca 2012r. Poza umową tą powód w okresie od 27.06.2012r. do 4.09.2012r wystawił pozwanej następujące faktury:

1. F (...),

2. F (...),

3. F (...),

4. F (...),

5. F (...),

6. F (...),

7. F (...),
8. F (...),
9. F (...),
10. F (...),
11. F (...)
12. F (...),
13. F (...),
14. F (...),
15. F (...),
16. F (...),
17. F (...),
18. F (...)

Powyższe faktury zostały przez pozwaną zapłacone.

(dowód faktury wraz z dowodem zapłaty k- 180-215)

Faktury te w większości dotyczyły pojazdu Minibus (...) 66PS wprost w treści swej do tego pojazdu się odwołując. Pojazd ten nie był przedmiotem użyczenia. Pozostałe faktury (3) nie wskazywały w swej treści żadnego z pojazdów powołanych w umowie użyczenia, brak więc było jakichkolwiek podstaw dla przyporządkowania im tytułu w postaci usługi pojazdami S. I. i B. Futura. Nawet zakładając zresztą, iż byłyby to faktury wystawione za udostępnienie tych pojazdów, to nie pozwalałoby to i tak na jednoczesne stwierdzenie, iż w czasie, za który faktury te zostały wystawione obowiązywała jeszcze umowa najmu z dnia 1.07.2007r. a nie obowiązywała umowa użyczenia z dnia 18 czerwca 2012r. Jak już bowiem wskazano powyżej w czasie od 18.06.2012 – 30.09.2012r. w zakresie udostępnienia pojazdów S. I. i B. Futura wiążącą była umowa użyczenia i wynikające z niej uprawnienia i obowiązki stron. Wystawienie faktur na innej zasadzie było bezpodstawne i w żadnym zakresie nie wykluczało obowiązku pozwanej do pokrycia kosztów związanych z utrzymaniem tych pojazdów na podstawie par. 5 umowy użyczenia z dnia 18 czerwca 2012r. Ewentualne roszczenia z tytułu zwrotu kwoty dokonane zapłaty z tytułu w/w faktur nie zostały procesowo sformułowane, tym samym Sąd nie był uprawniony do rozliczenia poprzez samodzielne potrącenie tych należności. Sąd nie miał ku temu nie tylko podstaw procesowych (sformułowanie zarzutu potrącenia), ale i materialnych, bowiem strona w tym zakresie stanowiska prawnego nie sformułowała, a zasadność niniejszego musiałaby podlegać badaniu i analizie dowodowej w świetle stanowisk stron w zakresie sformułowania podstaw zwrotu i zbadaniu wymagalności roszczenia w tym zakresie w świetle ew. przesłanek z art. 405 kc. Niewątpliwie wpłaty dokonane przez pozwaną na poczet w/w faktur nie stanowiły zaspokojenia roszczenia powoda w zakresie zwrotu kosztu używania rzeczy należnego powodowi na zasadzie par. 5 powołanej wyżej umowy, dokonane bowiem zostały zupełnie z innego tytułu, wprost wskazanego w przelewach. Z niniejszego pozwana wywodziła jedynie, iż nie była obowiązana do zwrotu kosztów używania w/w autokarów S. I. i B. Futura skoro jednocześnie wystawane były w/w faktury. Tego stanowiska z przyczyn podanych powyżej Sąd jednak nie podzielił. Trzeba mieć zresztą na uwadze, iż w tym czasie to prezes zarządu pozwanej D. S. prowadziła księgowość powoda (dowód zeznania powoda, umowa o pracę k- 279).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów wskazanych w toku dokonanych ustaleń i tym dowodom w powołanym zakresie Sąd dał wiarę. Stan ten Sąd ustalił w znaczącej części przede wszystkim na podstawie dowodów

pisemnych nie kwestionowanych przez strony co do faktu ich wystawienia i podpisania. Z przedstawionych dowodów strony wywodziły jedynie odmienne wnioski, a tych Sąd dokonał samodzielnie na podstawie treści chronologicznie zestawionych dokumentów i analizy ich treści mając na uwadze ich całokształt. Dowody nie powołane w toku ustaleń Sąd uznał za zbędne dla rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 710 kc przez umowę użyczenia użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu przez czas oznaczony lub nie oznaczony, na bezpłatne używanie oddanej w tym celu rzeczy. Stosownie do treści art. 713 zd. 1 kc biorący do używania ponosi zwykle koszty utrzymania rzeczy użyczonej.

Strony w dniu 18 czerwca 2012r. zawarły umowę użyczenia, okoliczności tej strony nie kwestionowały. Treść wzajemnych uprawnień i obowiązków stron wynikała jednoznacznie z umowy pod którą strony złożyły podpisy. Regulacja zawarta w par. 5 umowy stanowiła właściwie odzwierciedlenie powołanego powyżej normatywnego uregulowania tej kwestii.

Powód w toku postępowania udowodnił część dochodzonej pozewem kwoty jako koszty związane z utrzymaniem rzeczy (84 454,16 zł) i tą część Sąd zasądził, po odliczeniu kwoty z tego tytułu zapłaconej przez pozwaną (6405,16 + 3600 + 23 064,62 + 346,34 zł), jak również uwzględniając potrącenie roszczenia wzajemnego pozwanego (2.524,58 zł) dokonanego przez samego powoda pismem z dnia 12 sierpnia 2013r. Niniejsze znajdowało podstawę w cyt. powyżej art. 713 kc. O odsetkach Sąd orzekł na zasadzie art. 481 par. 1 i 2 kc.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o przekazanie sprawy na zasadzie art. 618 kpc do Sądu Rejonowego w T. (rozprawa z dnia 4 czerwca 2014). Sąd czyniąc ustalenia w tym zakresie (akta udostępnione pismem z dnia 14 maja 2014r, k- 218) istotnie potwierdził fakt toczącego się postępowania pomiędzy M. S., a D. S. o podział majątku dorobkowego, stwierdził jednak, iż niniejszy spór nie pozostaje w dyspozycji art. 618 par. 2 kpc. Podział majątku dorobkowego obejmował bowiem przedsiębiorstwo powoda i udziały w pozwanej spółce, jednak jego przedmiotu nie stanowiło, bo nie mogło stanowić, rozstrzygnięcie zobowiązań tej spółki, jako odrębnego podmiotu i osoby prawnej. Zobowiązania spółki (...) sp z o.o. i przesądzenie jej wysokości stanowią kwestię niezależną od przysądzenia udziałów w tej spółce jednemu bądź drugiemu z małżonków i dopóki spółka istnieje, posiada niezależny byt prawny, będąc samodzielnym podmiotem swych praw i obowiązków, posiada sobie należną osobowość prawną. Odpowiada więc za swoje zobowiązania samodzielnie niezależnie od tego, kto jest właścicielem jej udziałów. Tym samym spór ten nie stanowił sporu o którym mowa w art. 618 kpc.

Sąd oddalił wniosek pozwanej o zawieszenie postępowania w sprawie do czasu rozstrzygnięcia sprawy karnej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w T. sygn. akt II K 492/14. Na podstawie analizy tych akt (udostępniono je pismem z dnia 23 września 2014r. k- 291) sąd ustalił, iż nie dotyczy ona należności objętej niniejszym pozewem, stąd brak było podstaw dla zawieszenia postępowania w tej sprawie.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 kpc, stosownie do wyniku sprawy, uwzględniając proporcję 55,82% do 44,18%. Koszty powoda wyniosły 7.963 zł (4.346 zł - opłata sądowa, 17 zł - opłata od pełnomocnictwa, 3600 zł - koszty zastępstwa procesowego), koszty pozwanego wyniosły 3617 zł – łącznie koszty postępowania to kwota 11.580 zł, powód winien więc ponieść kwotę 5.116,04 zł poniósł 7.963 zł różnica do zwrotu od pozwanego wyniosła 2.846,96 zł, co znalazło odzwierciedlenie w pkt III rozstrzygnięcia.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
2. K.: 2 (...)